

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/79/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712219200
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6712219200.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., občan SR, zastúpenej E. E. F. G. B., H., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., proti žalovanej: A. I. so sídlom I. J. XXX, XXX XX I., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej JUDr. Radkom Petruňom, advokátom, Advokátska kancelária ABELOVSKÝ-PETRUŇO so sídlom Tehelná 189, 960 01 Zvolen, o určenie, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na zákonné rozhodnutie a správny úradný postup, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/344/2012-451 zo dňa 14.03.2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/344/2012-451 zo dňa 14.03.2023 vo výrokoch III. a IV. **p o t v r d z u j e.**
- II. Žalobkyňa **j e p o v i n n á** nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania (výrok I.). Konanie o zaplatenie náhrady škody vo výške 100.000,- Eur zastavil (výrok II.). Súd žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok III. napadnutý odvolaním žalobkyne). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (výrok IV. napadnutý odvolaním žalobkyne).

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že žaloba žalobkyne vo veci samej dôvodná nie je a preto ju v celom rozsahu zamietol (odvolaním napadnutým výrokom III.). V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že žaloba predstavuje základný procesný úkon žalobcu, ktorým sa začína sporové súdne konanie, teda ide o prejav dispozičného princípu. Ide o konanie o súkromno-právnych otázkach subjektov práva vystupujúcich v právnych vzťahoch.

Vecná aktívna legitímácia je hmotnoprávne postavenie, z ktorého osobe - žalobcovi vyplýva nárok (právo) uplatňovať hmotnoprávny nárok, ktorý jemu patrí. Na základe tohto je podstatné vždy skúmať, či už aktívnu resp. pasívnu vecnú legitímáciu, t. j. či osoba, ktorá žalobu podáva má na podanie takej žaloby hmotnoprávny nárok. Uvedený hmotnoprávny nárok v tomto prípade je potrebné posudzovať v tom kontexte, že keďže žalobkyňa sa domáhala po poslednom pripustení zmeny žaloby, aby súd jednak vyslovil, že došlo k porušeniu práva a to nesprávnym úradným postupom a zároveň, že bolo vydané nezákonné rozhodnutie a toto rozhodnutie a nezákonný postup sa mali týkať predmetnej nehnuteľnosti, tak žalobkyňa musí preukázať, že bola vlastníkom tejto nehnuteľnosti, aby jej svedčala aktívna vecná

legitímácia, ktorej potom v prípade zistenia, ak došlo k pochybeniu žalovaného, jednak pri vydávaní tejto listiny a pochybeniu vydaním samotnej listiny vyslovenia takejto skutočnosti.

Preto, tak ako už krajský súd v zrušujúcom uznesení uviedol je len na žalobkyni, aby preukázala súdu, že v čase vydania týchto listín bola vlastníčkou nehnuteľnosti, od ktorej potom by sa odvíjalo prípadné posudzovanie nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia žalovanej. Prvoinštančný súd mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, že by bola vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a preto nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie takejto žaloby.

Súd na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/1/2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, mal preukázané, že žalobkyňa nemôže a ani nikdy nemohla byť vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, pretože osoba, ktorá jej darovala polovicu predmetného domu, A. B., nikdy nebol reálnym vlastníkom (nakoľko kataster pochybil pri jeho zápise) predmetnej nehnuteľnosti a to i napriek tomu, že v čase, keď došlo k uzatvoreniu darovacej zmluvy medzi ním ako darcom a žalobkyňou ako obdarovanou dňa 30. 01. 2008 formou notárskej zápisnice NZ XXXX/XXXX bol zapísaný na liste vlastníctva. Okresný ako aj krajský súd konštatovali, že došlo k chybnému zápisu v rámci dedičského konania Štátnym notárstvom v Liberci D557/89, keď predmetom majetku, ktorý sa prejednával ako dedičstvo po E. B., nebola nehnuteľnosť dom so súpisným číslom XX postavenom na parcele č. XXX katastrálne územie I. tak, ako to bolo poňaté v notárskej zápisnici - darovacej zmluve medzi A. B. a žalobkyňou. Preto, tak ako, či už v rozsudku v rámci tohto konania okresného súdu resp. v uznesení krajského súdu, ako aj z rozhodnutí v rámci konania Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/1/2017, resp. potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu, darca A. B., ktorý daroval žalobkyni predmetnú nehnuteľnosť, nikdy nebol reálnym vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Na základe týchto skutočností teda súd mal jednoznačne preukázané, že žalobkyňa nikdy reálne nemohla byť vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti v 1-ici a to aj napriek tomu, že určitý čas bola zapísaná v katastri nehnuteľností ako jeho vlastníčka, pričom tak ako súd v rámci popísania jednotlivých skutočností pri rozhodnutiach poukázal, že k uvedenému zápisu došlo len omylom, čo bolo neskôr napravené.

Zároveň súd poukázal aj na bod 24. rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/19/2019, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/1/2017, že aj keby reálne svedčalo niekedy v minulosti E. B. vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti a teda v dôsledku dedenia mala byť táto nehnuteľnosť prevezená na jeho právnych nástupcov, len títo majú možnosť podať žalobu a domáhať sa, že spoluvlastnícky podiel v 1-ici na dome súpisné č. XX patril do dedičstva po E. B.. Odvolací súd uviedol: „ odvolací súd zvýrazňuje, že uvedenú možnosť majú výlučne dedičia po poručiteľovi, t. j. A. B. a manželka K. B.. Na základe tohto teda ani žalobkyňa by sa nemohla domáhať žalobou, že by do dedičstva po E. B. mala predmetná nehnuteľnosť patriť a následne teda, že by samotná darovacia zmluva mohla byť platná.

Skutočnosť, ktorú namietal zástupca žalobkyne v rámci vyjadrenia na poslednom pojednávaní dňa 14.03.2023, že nebolo preukázané, že by žalobkyňa nebola ku dňu vydania predmetných listín t. j. ku dňu 10.11.2009 vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti a teda, že súd sa má týmto zaoberať, súd poukázal na to, že takýto názor žalobkyne je absolútne mylný. Žalobkyňa, tak ako súd vyššie poukázal, v konaní 17C/1/2017 sa domáhala určenia vlastníckeho práva a hoci sa nedomáhala toho, že bola ku konkrétnemu dňu vlastníčkou, avšak zo samotnej žaloby vyplýva, že táto sa domáhala určenia vlastníckeho práva na základe darovacej zmluvy, ktorá bola spísaná dňa 30.01.2008. Z tohto teda vyplýva, že keďže v rámci predmetných konaní sa zistilo, že vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti ku dňu 30. 01. 2008 na základe darovacej zmluvy nemohla byť žalobkyňa a predmetné listiny boli vydané po tomto dátume, musela by žalobkyňa súdu, jednak tvrdiť určité právne skutočnosti a k týmto právnym skutočnostiam doložiť aj dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že ona po 30.01.2008 bola na základe, či už darovacej zmluvy resp. dedičského rozhodnutia, kúpnej zmluvy, resp. iných právnych úkonov, ktorými je možné nadobudnúť nehnuteľnosť, účastníčkou takéhoto právneho úkonu a že vlastnícke právo mala ku dňu 10.11.2009 a že v tento deň ona bola podielovou spoluvlastníčkou predmetného domu. Na základe uvedeného, keďže toto nepreukázala, neobstojí tvrdenie žalobkyne, že bola spoluvlastníčkou predmetného domu.

O trovách konania rozhodol odvolaním napadnutým výrokom IV. pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 a z dôvodu, že žalovaná bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Predmetným rozsudkom súd prvej inštancie zároveň výrokom I. zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala prerušenia konania, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v bode 8. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Výrokom II. konanie o zaplatenie náhrady škody vo výške 100.000,- Eur zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti žalobkyňou. Zastavenie konania odôvodnil v bode 6. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu v celom rozsahu zamietol a proti výroku IV., ktorým súd prvej inštancie uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Odvolanie odôvodnila tým, že považuje rozsudok súdu za svojvoľný, nespravodlivý, právne nepodložený a presvedčivo nezdôvodnený, keď súd podľa žalobkyne rozhodol bez toho, aby zohľadnil kľúčové predložené dôkazy, tvrdenia, návrhy a právne predpisy (alebo, aby sa s nimi aspoň dôveryhodne a presvedčivo vysporiadal), pričom súd nedodržiaval pokyny odvolacieho súdu uvedené v uznesení sp. zn. 14Co/575/2015-276 zo dňa 26.10.2016, rozsudok presvedčivo nezdôvodnil a porušil aj procesné práva žalobkyne. Navrhla, aby odvolací súd konštatoval nezákonnosť namietaného postupu Okresného súdu Zvolen a zmenil rozsudok tak, že žalobe žalobkyni v plnom rozsahu vyhovie. Namietala, že súd porušil povinnosť prerušiť konanie až do rozhodnutia o príslušnej ústavnej sťažnosti, prijať návrh žalobkyne na zmenu petitu bez toho, aby ho v rozpore s návrhom a vôľou žalobkyne neprímerane zúžil, samostatne posúdiť existenciu spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín a svoj záver presvedčivo zdôvodniť, považovať žalobkyňu ako osobu zapísanú na príslušnom liste vlastníctva v čase vydania predmetných listín za aktívne legitimovanú v predmetnom súdnom spore, konštatovať porušenie práva a právom chránených záujmov žalobkyne, porušenie právnych predpisov zo strany A. I., vznik škody na strane žalobkyne v dôsledku nezákonného rozhodnutia a postupu A. I.. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania zohľadniť návrhy žalobkyne alebo sa s nimi aspoň presvedčivo vysporiadať, posúdiť a zohľadniť všetky predložené dôkazy, presvedčivo sa vysporiadať so všetkými námietkami žalobkyne, dospieť k správnym skutkovým zisteniam a následne vec správne právne posúdiť, presvedčivo zdôvodniť svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe súdov, neuvádzať vo svojom rozsudku, jeho odôvodnení alebo v poučení nepravdivé tvrdenia, postupovať procesne správne. Uznesenie súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a o pripustení návrhu na zmenu petitu žaloby predstavujú právoplatné uznesenia súdu prvej inštancie (v zmysle § 365 ods. 2 CSP), ktoré predchádzali rozhodnutiu vo veci samej a mali vadu uvedenú v § 365 ods. 1 CSP, pričom táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobkyne uviedla, že jej aktívna legitimácia v predmetnom súdnom spore nepochybne existuje už z toho titulu, že žalobkyňa bola v čase vydania predmetných listín zapísaná na príslušnom liste vlastníctva ako spoluvlastník predmetného domu. Obec má povinnosť konať s osobou, ktorá je na príslušnom liste vlastníctva v tom čase zapísaná ako vlastníkom danej nehnuteľnosti, a to až do momentu kedy bude riadne preukázané, že táto osoba nie je vlastníkom danej nehnuteľnosti. Obec nemala právo na základe vlastnej úvahy považovať za neplatnú darovaciu zmluvu, ktorou žalobkyňa získala spoluvlastníctvo k predmetnému domu. Povinnosti obce konať s osobou zapísanou na príslušnom liste vlastníctva ako s vlastníkom danej nehnuteľnosti, musí zodpovedať právo osoby zapísanej na liste vlastníctva na to, aby s ňou obec v takýchto záležitostiach konala. Je nepodstatné to, či sa niekedy v budúcnosti dodatočne ukáže, že daná osoba v čase realizácie daného úradného styku, úkonu, resp. postupu obce, v skutočnosti nebola vlastníkom danej nehnuteľnosti. Zo záverov prvostupňového súdu vyplýva nezákonné pripustenie retroaktivity rozhodnutí. Má za to, že aktívna legitimácia žalobkyne v predmetnom súdnom spore existuje aj preto, že každý občan v Slovenskej republike má Ústavou SR zaručené právo na to, aby všetky orgány verejnej moci pri všetkých svojich činnostiach konali v plnom súlade s právnymi predpismi. Keďže v predmetnej veci obec dosiahla zrušenie, zápis, zmenu a pretrvávanie zápisu na liste vlastníctva na základe nezákonne vydaných listín a na základe svojho nezákonného postupu, tak obec tým porušila práva osoby pôvodne zapísanej na príslušnom liste vlastníctva. Žalobkyňa v odvolaní ďalej poukázala na časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v bode 24. citáciou „k uvedenému zápisu došlo len omylom, čo bolo neskôr napravené“, čím podľa žalobkyne súd schvaľuje nezákonný postup obce v predmetnej veci s poukazom na to, že náprava nezákonného postupu nemôže byť realizovaná pomocou nezákonných prostriedkov. Žalobkyňa namietala, že aktívna legitimácia žalobkyne v predmetnom súdnom spore vyplýva aj z existencie spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín, ktorú otázku bol súd povinný posúdiť a svoj záver presvedčivo zdôvodniť, čo však neurobil. Podľa žalobkyne rozsudok vo veci sp. zn. 17C/1/2017 nezabavuje prvostupňový súd povinnosti v predmetnej veci riadne posúdiť existenciu vlastníctva žalobkyne v čase vydania predmetných listín a svoj záver presvedčivo zdôvodniť, pričom odvolací súd zaviazal prvostupňový súd posúdiť túto otázku a rozhodnúť v predmetnej veci až po jej posúdení. Má za to, že súd vychádzal z odôvodnenia rozsudku vo veci sp. zn. 17C/1/2017 ako z „res iudicata“, napriek tomu, že právne záväzný je len výrok rozsudku, nie jeho odôvodnenie a napriek tomu, že tento rozsudok bol napadnutý ústavnou sťažnosťou a absurdnou právnou konštrukciou

z toho vyvodzoval záver o údajnej neexistencii spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín.

Žalobkyňa uviedla, že má právo na to, aby súd konštatoval porušenie jej práv a právom chránených záujmov, ako aj porušenie právnych predpisov zo strany A. I. v predmetnej záležitosti. Mala právo na to, aby s ňou A. I. konala ako so spoluvlastníčkou predmetného domu a aby k zmene zápisov na príslušných listoch vlastníctva došlo zákonným postupom na základe vydaných a zapísaných listín obsahujúcich zákonom vyžadované náležitosti a aby pretrvávanie tohto zápisu na liste vlastníctva bolo dôsledkom len zákonného postupu A. I.. Žalobkyňa v súdnom spore na tieto aspekty nezákonného postupu a rozhodnutí A. I. od začiatku poukazovala, domáhala sa konštatovania ich nezákonnosti a tiež náhrady škody, ktorá v ich dôsledku žalobkyni vznikla. Súd sa však s týmito skutočnosťami nijako nevysporiadal. Žalobkyňa mala právo byť účastníkom príslušného konania, ktoré viedlo k vydaniu predmetných listín – a ak ju starostka obce z tohto konania vylúčila, tak porušila jej práva a spôsobila jej tým škodu. V predmetnej veci bola obec povinná konať aj so žalobkyňou, právo na konštatovanie porušenia práva má každá osoba, ktorej právo bolo porušené. Oprávnenou osobou na uplatnenie práva na náhradu škody je každá osoba poškodená nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci, pričom ide o zodpovednosť objektívnu. Podľa žalobkyni, konštatovanie nezákonnosti postupu samosprávneho orgánu je samostatne žalovateľným nárokom, ktorý nie je viazaný výlučne len na zákon č. 514/2003 Z.z.. Súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami aplikovateľnými na konkrétny prípad. V tomto smere poukázala aj na ustanovenie § 14 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd má snahu interpretovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. reštriktívne. Účelom zákona zodpovedá len extenzívna interpretácia, a to aj v otázke oprávneného subjektu a výšky jeho odškodnenia za „všetky dôsledky porušenia zákona“. Podľa žalobkyne A. I. v predmetnej záležitosti konala nezákonne, týmto postupom A. I. boli porušené práva a právom chránené záujmy žalobkyne, a to prinajmenšom ako osoby v tom čase zapísanej na príslušnom liste vlastníctva ako spoluvlastník predmetného domu. Žalobkyňa sa v zákonnej lehote a zákonným postupom domáhala na súde konštatovania nezákonnosti všetkých aspektov uvedeného postupu A. I. a náhrady škody. Súd mal preto povinnosť konštatovať porušenie jej práv a právom chránených záujmov a tiež porušenie právnych predpisov zo strany A. I., a keďže tak neurobil, súd nezákonne a protiústavne neposkytol ochranu práva a právom chráneným záujmom žalobkyne.

Ďalej namietala nezákonnosť zamietnutia návrhu žalobkyne na prerušenie predmetného konania až do rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti žalobkyne vedenej na Ústavnom súde SR pod sp. zn. Rvp 1705/2022, ktorá sa týka rozhodnutí súdov vo veci sp. zn. 17C/1/2017, ktorý postup žalobkyňa považuje za nesprávny a nezákonný, pretože v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen sp. zn. 17C/1/2017 ešte nebolo definitívne rozhodnuté o otázke existencie, resp. neexistencie spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase rozhodnutia súdu v uvedenej veci. Prvostupňový súd mal povinnosť prerušiť súdne konanie, alebo mal presvedčivo odôvodniť to, prečo otázka riešená v súdnom spore sp. zn. 17C/1/2017 prestala byť dôležitá pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci. Súd neprerušil predmetné konanie výlučne len z dôvodu, že žalobkyňa využila svoje právo na opravný prostriedok, a že rozhodovanie súdov (a to aj o opravných prostriedkoch) trvá zvyčajne viacero rokov. Súd neprerúšením konania fakticky sankcionuje žalobkyňu za využitie jej práva na opravný prostriedok a tiež za dĺžku súdnych konaní. Súd fakticky neprerúšením konania znemožnil Ústavnému súde SR dosiahnuť spravodlivý výsledok súdneho procesu pomocou jeho rozhodnutia o zrušení, resp. o odložení právoplatnosti predmetných rozsudkov. Právo na čo najrýchlejšie rozhodnutie veci (ak by aj existovalo) nemôže mať prednosť pred právom na spravodlivý súdny proces alebo účinný opravný prostriedok.

Ďalej žalobkyňa namietala nezákonnosť postupu súdu, ktorým súd donútil žalobkyňu k čiastočnému späťvzatiu svojej žaloby s poukazom na výzvu prvostupňového súdu zo dňa 29.09.2022 s poukazom na to, že súd už pred posledným pojednávaním a pred rozhodnutím súdu predmetnej veci jasne vyjadril svoj úmysel, že nepreruší súdne konanie, pred vyhlásením svojho rozsudku nebude samostatne v predmetnej veci riešiť predbežnú otázku o existencii, resp. neexistencii spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín A. I.. Z tvrdení uvedených v odôvodnení rozsudku sp. zn. 17C/1/2017 bude vychádzať ako z „res iudicata“ a bude ich interpretovať tak, že žalobkyňa v čase vydania predmetných listín A. I. nebola spoluvlastníčkou predmetného domu. Pri svojom rozhodovaní nebude žalobkyňu považovať za aktívne legítimovanú a preto jej žalobu o náhradu škody zamietne a zaviazá ju nahradiť protistrane trovy konania, pričom súd žalobkyni priamo navrhol späťvzatie žaloby ako reakciu na ním vyššie uvedený a jasne deklarováný postoj súdu. Práve tento tlak (zneužívajúci sociálnu, zdravotnú a finančnú situáciu žalobkyne) vyvolaný reálnou hrozbou nezákonného rozhodnutia súdu (súdom dopredu oznámeného), o jeho závažných negatívnych dôsledkoch, viedol žalobkyňu k čiastočnému späťvzatiu žaloby, a teda žalobkyni znemožnil účinne si uplatniť voči žalovanému jej nárok

na náhradu škody, a to včítane škody, ktorá žalobkyni vznikla v súvislosti so súdnym sporom o určenie vlastníckeho práva k predmetnému domu. Pritom jedným z dôvodov pripojenia súdneho spisu vo veci sp. zn. 17C/1/2017 k súdnemu spisu v predmetnej veci bolo aj umožnenie súdu určiť výšku náhrady škody, ktorá vznikla žalobkyni vo veci sp. zn. 17C/1/2017. Nezákonným postupom súd neposkytol ochranu práv a právom chránených záujmov žalobkyni a fakticky podporil nezákonnosť pri fungovaní orgánov verejnej moci. Týmto postupom porušil nielen procesné, ale aj majetkové práva žalobkyne.

Podľa žalobkyne súd mal povinnosť posúdiť existenciu spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania listín aj napriek rozsudku vo veci sp. zn. 17C/1/2017. Súd nespĺnil pokyn odvolacieho súdu a ako predbežnú otázku zákonným spôsobom nevyriešil to či „v čase vydania listín zo strany žalovanej bola, alebo nebola žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou spornej nehnuteľnosti“. Rozsudok súdu vo veci sp. zn. 17C/1/2017 nezodpovedal otázku či „v čase vydania listín zo strany žalovanej bola, alebo nebola žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou spornej nehnuteľnosti“, pretože túto otázku vôbec neposudzoval a o nej meritórne nerozhodol. K časti odôvodnenia bodu 25. rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa súd pokúsil vysporiadať sa s týmto rozporom, uviedol, že tvrdenia súdu považuje za svojvoľné, nezákonné a nedostatočne odôvodnené. Zavádzajúce je tvrdenie súdu o tom, že žalobkyňa sa v konaní sp. zn. 17C/1/2017 domáhala určenia vlastníckeho práva len na základe darovacej zmluvy spísanej dňa 30.01.2008, pretože argumentovala aj možnosťou vydržania vlastníctva k predmetnému domu; nie je pravdivé tvrdenie súdu o tom, že „v rámci predmetných konaní sa zistilo, že vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti ku dňu 30.01.2008 na základe darovacej zmluvy nemohla byť žalobkyňa“, pretože súd vo veci sp. zn. 17C/1/2017 túto otázku vôbec neposudzoval ani o nej meritórne nerozhodol; rozhodnutie v predmetnej veci nie je ešte definitívne, a teda nemôže predstavovať „res iudicata“; súd zamietnutím návrhu na prerušenie konania spôsobil, že rozhodoval v predmetnej veci skôr, než vzniklo definitívne rozhodnutie vo veci sp. zn. 17C/1/2017; súd vo svojich záveroch o údajnej neexistencii vlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín nevychádzal z výroku rozsudku vo veci sp. zn. 17C/1/2017, ale vychádzal z odôvodnenia, ktoré nie je právne záväzné a nemôže predstavovať prekážku rozsúdenej veci. Nevysporiadal sa so skutočnosťou, že A. B. nepochybne bol vlastníkom spoluvlastníckeho podielu 1 z predmetného domu. Nevysporiadal sa nijako s možnosťou, že žalobkyňa mohla vlastníctvo k predmetnému domu vydržať. Nevysporiadal sa so skutočnosťou, že obec je zo zákona kompetentná ňou vydanou listinou deklarovať zánik určitého domu, že určitý dom bol postavený pred dňom 01.10.1976, a že jeho stavebníkom bola určitá osoba, pričom uvedená osoba bude práve na základe tohto oznámenia obce považovaná za vlastníka domu. Nevysporiadal sa so skutočnosťou, že už vyššie uvedené listiny sa do katastrálneho operátu zapisujú záznamom, a že záznamom sa do katastrálneho operátu zapisujú príslušné listiny preukazujúce nadobudnutie práva. Úplne ignoroval skutočnosť, že žalobkyňa opakovane upozorňovala na právne skutočnosti, ktoré preukazovali spoluvlastníctvo žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín. Postupoval tak napriek tomu, že tieto skutočnosti tvrdené žalobkyňou boli v úplnom súlade so záverom súdu v súdnom spore sp. zn. 17C/1/2017 o neexistencii spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vyhlásenia príslušného rozsudku. Súd nemal právo vychádzať z predpokladu o neplatnosti darovacej zmluvy medzi žalobkyňou a A. B. len preto, že takéto tvrdenie sa vyskytlo v odôvodnení právoplatného rozsudku, ale súd bol povinný v predmetnej veci samostatne skúmať platnosť uvedenej darovacej zmluvy, bol povinný samostatne vyhodnotiť všetky dôkazy nachádzajúce sa v predmetnom súdnom spise, ako aj v súdnom spise sp. zn. 17C/1/2017. Žalobkyňa tvrdila a preukázala súdu, že v roku 2009 došlo k určitým právnym skutočnostiam spôsobilým viesť k vzniku, resp. k zániku práva žalobkyne k predmetnému domu. Bez existencie predmetného nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu A. I., by nedošlo k vzniku týchto zmien, a teda ani k vzniku predmetnej škody.

Súd ignoruje skutočnosť, že rozhodnutia súdov vo veci sp. zn. 17C/1/2017 boli včas a riadne napadnuté opravným prostriedkom (ústavnou sťažnosťou), ktorý môže viesť k zrušeniu týchto rozhodnutí. Z rozsudku (hoci aj právoplatného), ktorý bol včas a riadne napadnutý opravným prostriedkom spôsobilým viesť k zrušeniu, resp. zmene tohto rozsudku, súd nemôže vychádzať pri rozhodovaní v iných veciach ako z „res iudicata“. Súd bol povinný prerušiť predmetné konanie až do definitívneho rozhodnutia vo veci sp. zn. 17C/1/2017 a následne mal súd vyriešiť otázku existencie spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín. Skutočnosť, že súd vo veci sp. zn. 17C/1/2017 žalobkyni nepotvrdil spoluvlastníctvo k predmetnému domu, je podmienkou preto, aby súd v predmetnom súdnom konaní vyhovel návrhu žalobkyne na náhradu škody v jej časti týkajúcej sa hodnoty spoluvlastníckeho podielu 1 z predmetného domu. Súd sa snaží interpretovať právne predpisy v absurdnom zmysle – a to tak, že žalobkyňa by nemala nárok na náhradu škody ani v prípade jej úspechu vo veci sp. zn. 17C/1/2017, ale ani v prípade jej neúspechu vo veci sp. zn. 17C/1/2017. Prvostupňový

súd teda nesprávnou interpretáciou tvrdení odvolacieho súdu nezákonne úplne vylúčil žalobkyňu z práva na náhradu škody. Práve v dôsledku takých absurdných záverov súdu súd priamo donútil žalobkyňu k čiastočnému späťvzatiu jej žaloby v jej časti týkajúcej sa peňažnej náhrady škody.

Súd na pojednávaní dňa 14.03.2023 v rámci jeho rozhodovania o pripustení zmeny petitu vôbec nezahmul do navrhovaného znenia rozsudku požiadavku žalobkyne na náhradu trov konania a trov jej právneho zastúpenia. Takýto postup považuje za hrubo nezákonný, pretože žalobu, resp. jej časť môže vziať späť len žalobca nie súd. Toto procesné pochybenie považuje za závažné, pričom porušilo právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

Žalobkyňa má právo, aby súd konštatoval, že v dôsledku postupu A. I. jej v predmetnej záležitosti vznikla škoda, pričom nie je podstatné či sa žalobkyňa domáha aj peňažnej náhrady vzniknutej škody. Žalobkyňa žiadala súd o konštatovanie vzniku predmetnej škody už v pôvodnom petite žaloby aj vo svojom návrhu zmeny petitu žaloby v podaní zo dňa 09.03.2023, ktorý preto nemôže predstavovať rozšírenie žaloby. Preto, ak súd pri poslednej zmene petitu žaloby odmietol do petitu žaloby zahrnúť aj výrok o konštatovaní vzniku škody, tak tento svojvoľný postup súdu fakticky viedol k čiastočnému späťvzatiu v tejto jej časti, a to napriek tomu, že žalobkyňa na tomto svojom nároku nepochybne aj naďalej trvala. Škoda žalobkyne v predmetnej záležitosti nepochybne vznikla s prihliadnutím na náklady na všetky úkony žalobkyne. Ak by žalobkyňa nevyňala náklady na úkony a na podania, vďaka ktorým zistila relevantné skutočnosti a vďaka ktorým dosiahla vydanie príslušných protestov prokurátora (A. I. zrušila predmetné listiny až na ich základe), tak predmetné listiny by v tom prípade neboli zrušené, a teda by v celom rozsahu pretrvával nezákonný stav porušujúci práva žalobkyne. Existencia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti síce nie je závislá od údajov uvedených v katastri nehnuteľností, avšak viaceré oprávnenia vyplývajúce z vlastníckeho práva bez zápisu do katastra nehnuteľností nemožno vykonávať. Nezákonné zrušenie zápisu žalobkyne na liste vlastníctva preto nepochybne obmedzilo výkon práv, ktoré by mala ako osoba zapísaná na liste vlastníctva. Súd mal povinnosť vznik tejto škody konštatovať. Požiadanie peňažnej náhrady za vzniknutú škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nie je podmienkou konštatovania vzniku škody.

Ďalej namietala, že žalobkyňa podaním zo dňa 09.03.2023 navrhovala súdu, aby petit žaloby zahŕňal konštatovanie porušenia práv žalobkyne, súd však odmietol pripustiť konštatovanie porušenia práva na ochranu vlastníctva, čo považuje za nesprávny a nezákonný postup.

Súd do petitu žaloby nezahmul znenie príslušných právnych predpisov, čo nemôže byť na neprospech žalobkyne.

Súd na pojednávaní dňa 14.03.2023 nepripustil aj viaceré ďalšie zmeny petitu žaloby navrhovanom žalobkyňou a to bez toho, aby to presvedčivo odôvodnil, čo považuje žalobkyňa za porušenie jej procesných práv a práva na presvedčivé odôvodnenie rozsudku. Nie každý návrh na zmenu navrhovaného znenia rozsudku možno považovať za návrh na zmenu žaloby s poukazom na ustanovenie § 140 ods. 1 a 2 CSP.

Namietala nesplnenie povinnosti súdom prvej inštancie presvedčivo odôvodniť rozsudok; súd v odôvodnení rozsudku nijako nezdôvodnil, prečo by osoba zapísaná na príslušnom liste vlastníctva, ako vlastníka určitej nehnuteľnosti, nemala mať právo na to, aby sa k nej orgán verejnej moci v záležitostiach týkajúcich sa danej nehnuteľnosti správal ako k vlastníkovi danej nehnuteľnosti. Právny názor odvolacieho súdu nezbavuje prvostupňový súd jeho povinnosti rozhodnúť príslušný súdny spor v súlade s právnymi predpismi.

Prvostupňový súd si protirečí, keďže na jednej strane tvrdí, že zmena zápisu osoby vlastníka na liste vlastníctva nemá vplyv na vlastníctvo ako také, avšak na druhej strane súd práve na základe vyjadrenia, že kataster nemal zapísať právneho predchodcu žalobkyne na príslušný list vlastníctva na základe príslušného dedičského rozhodnutia vyvodzuje, že právny predchodca žalobkyne údajne nebol spoluvlastníkom predmetného domu. Z príslušných právnych predpisov vyplýva, že dedičia sú spoluvlastníkmi majetku poručiťela už od momentu smrti poručiťela a dedičské rozhodnutie vo vzťahu k vzniku vlastníctva dedičov má len deklaratórny charakter.

Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že zápis v pozemkovoknižnej vložke č. XX pre k .ú. I. jednoznačne a nespochybniteľne potvrdzuje, že polovicu predmetného domu vlastnil A. B. – a to v kontexte konštitutívneho charakteru zápisu v pozemkovoknižnej vložke na vznik vlastníctva k nehnuteľnosti a v kontexte platnosti právnej zásady „superficies solo cedit“ pred rokom 1950.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uvádza nepravdivé tvrdenia napr. v bode 26. odôvodnenia uvádza, že „zástupca žalobkyne žiadnym spôsobom súdu nepreukázal, aké dôkazy, resp. čo pripojením tohto spisu (17C/1/2017) má byť preukázané a čo by bolo v prospech rozhodnutia pre žalobkyňu“, a to s poukazom na podanie žalobkyne zo dňa 09.03.2023, v ktorom žalobkyňa uviedla, že pripojenie spisu sp. zn. 17C/1/2017 má umožniť súdu zodpovedať si predbežnú otázku o existencii, resp. neexistencii

spoluvlastníctva žalobkyne k predmetnému domu v čase vydania predmetných listín, pričom žalobkyňa poukázala na celú jej argumentáciu a na všetky dôkazy predložené vo veci sp. zn. 17C/1/2017. Súd ignoroval návrhy žalobkyne na pripojenie vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ Zvolen vo veci ČVS:ORP-950/ZV-ZV-2013, namietala, že prvostupňový súd v poučení k rozsudku nesprávne, manipulatívne a zavádzajúco uviedol „odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 389 ods. 1, 2 CSP “. Prvostupňový súd v uznesení zo dňa 14.03.2017 (8C/344/2012-346) absurdne požadoval od žalobkyne, aby doplnila predmetnú žalobu, tento postup považuje za závažné procesné pochybenie súdu.

Namietala nezákonnosť rozhodnutia súdu o náhrade trov konania, keď podľa nej súd rozhodol nezákonne, nespravodlivo. Žalobkyňa sa pri žalobe v otázke existencie svojho spoluvlastníctva k predmetnému domu riadila záväznými údajmi z katastra uvedenými na príslušnom liste vlastníctva. Súd po tom, ako prišiel k záveru, že žalobkyňa nie je spoluvlastníčkou predmetného domu, pretože kataster zapísal jej právneho predchodcu na príslušný list vlastníctva omylom, zaviazal žalobkyňu nahradíť žalovanej trovy konania, čím súd fakticky žalobkyňu sankcionuje za chybu katastrálnej inštitúcie, a to dokonca v prospech iného orgánu verejnej moci, preto toto rozhodnutie považuje za nezákonné. Súd sa nijako nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré objektívne môžu mať vplyv na rozhodnutie súdu o náhrade trov konania. Žalobkyňa opakovane navrhovala nepriznať odporcovi náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Súd mal povinnosť vyjadriť sa k návrhu na nepriznanie náhrady trov konania žalovanej obci. Žalobkyňa vo svojich podaniach (napr. zo dňa 29.03.2013) opakovane upozornila, že nemôže bez súhlasu osôb zapísaných na príslušnom liste vlastníctva nechať vypracovať znalecký posudok na stanovenie hodnoty predmetného domu, čím jej bolo znemožnené ohodnotenie predmetného spoluvlastníckeho podielu z predmetného domu. Preto pri zostavovaní žaloby nemohla túto cenu predmetného spoluvlastníckeho podielu zobrať do úvahy. Nebolo preto spravodlivé zaťažiť žalobkyňu náhradou trov konania odporcu, keďže práve on svojim nezákonným postupom a rozhodnutím spôsobil ich vznik a tiež významne ovplyvnil ich výšku. Náklady vynaložené A. I. na ich poskytnutie žalobkyňi právnym zástupcom žalovaného v priebehu predmetného súdneho konania nemôžu byť na ťarchu žalobkyne a aj z tohto dôvodu by ich mala v plnej výške znášať A. I.. Poukázala na ustanovenie § 256 ods. 2 CSP. Žalovaný neuviedol všetky skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril, pričom pri rozhodovaní o nepriznaní trov konania prihliadne súd najmä na okolnosti či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril, s čím sa však súd nevysporiadal. Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobkyňa je starobná dôchodkyňa so zdravotnými ťažkosťami, čo žalobkyňa súdu preukázala a nespochybnila to ani protistrana. Žalobkyňa pritom v predmetnej veci predstavovala „slabšiu stranu“, ktorej ochranu mal súd zohľadniť a zabezpečiť. Súd nemal priznať náhradu trov konania žalovanej obci, resp. mal žalobkyne prinajmenšom určiť dostatočnú časovú lehotu na zaplatenie náhrady trov konania žalovanej obci v splátkach primeraných.

V ďalšom vyslovila pochybnosti o ústavnosti vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Namietala, že ak v určitom súdnom spore jedna strana sporu je zastúpená advokátom a druhá strana sporu advokátom zastúpená nie je, ide o evidentné neoprávnené (protiústavné) zvýhodnenie jedného účastníka konania pred druhým účastníkom konania, t.j. porušenie práva na rovnosť účastníkov súdneho konania.

Vo vzťahu určenia výšky náhrady trov konania žalobkyňa vo svojej žalobe žiadala od žalovanej náhradu majetkovej aj nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla žalobkyne nezákonným rozhodnutím a postupom A. I., čo musí súd zohľadniť aj v prípade náhrady trov konania.

V ďalšom obsahu podania – odvolania (od strany 37 po stranu 51), žalobkyňa uviedla argumentáciu a poukazovala na ďalšie právne významné skutočnosti, v prípade, ak odvolací súd akceptuje výhrady žalobkyne uvedené v odvolaní a rozsudok súdu prvej inštancie zmení, zároveň táto časť podania obsahuje fotokópie časti listín.

3. Žalovaná k odvolaniu žalobkyne v písomnom vyjadrení uviedla, že s námietkami žalobkyne v podanom odvolaní sa nestotožňuje a považuje ich za nedôvodné. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a zákonný. Žalovaná zotráva na procesnej obrane, v zmysle ktorej o.i., považuje za nevyhnutné pre meritórne rozhodnutie veci samej vyriešenie predbežnej otázky ne/existencie vlastníckeho práva žalobkyne k dotknutej nehnuteľnosti. Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací v odôvodnení uznesenia sp. zn. 14Co/575/2015 zaujal právny názor, v zmysle ktorého je vo vzťahu ku každému žalovanému výroku, právne významné posúdenie predbežnej otázky ne/existencie vlastníckeho práva žalobkyne k dotknutej nehnuteľnosti. Komplexné skúmanie vlastníckych vzťahov k predmetnej nehnuteľnosti bolo predmetom konania o určenie vlastníckeho práva žalobkyne k dotknutej

nehnutelnosti vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17C/1/2017. Samotná žalobkyňa z dôvodu vedenia takéhoto konania žiadala prejednanú vec prerušiť, keďže sa v tomto konaní riešila aj podľa jej názoru otázka, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanvej veci. Zo záverov prijatých súdom prvej inštancie v rozsudku zo dňa 11.10.2018 pod sp. zn. 17C/1/2017 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 19.05.2020 pod sp. zn. 14Co/19/2019 a v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2022 pod sp. zn. 7Cdo/54/2021 nepochybne vyplýva, že súdy po dôkladnom preskúmaní vlastníckych vzťahov k dotknutej nehnuteľnosti (od minulosti do súčasnosti) dospeli v otázke vlastníckych vzťahov k dotknutej nehnuteľnosti k jednoznačnému záveru, že žalobkyňa vlastníčkou dotknutej nehnuteľnosti nielenže nie je v súčasnosti, ale ňou nikdy reálne nebola.

K návrhu žalobkyne na prerušenie prejednávanvej veci z dôvodu podania ústavnej sťažnosti voči uvedeným rozhodnutiam poukázala na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súčasnosti právoplatné a vykonateľné, a preto v čase rozhodovania súdu o prejednávanvej veci neexistovala/neexistuje prekážka, pre ktorú by nemohol súd z týchto rozhodnutí pri posudzovaní predbežnej otázky vychádzať a v prejednávanvej veci rozhodnúť v prospech žalovanej. Vzhľadom k tomu, že otázka ne/existencie vlastníckeho práva žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam bola komplexne a zatiaľ definitívne vyriešená rozsudkom Okresného súdu Zvolen pod sp. zn. 17C/1/2017, súd prvej inštancie v prejednávanvej veci nemal dôvod pri riešení predbežnej otázky v tomto konaní nevychádzať a neprevziať takto ustálený skutkový stav a napokon aj právny záver o tom, že vlastnícke právo žalobkyne k dotknutej nehnuteľnosti nikdy nesvedčalo ani nesvedčí. V nadväznosti na takto vyriešenú predbežnú otázku súd nemohol dospieť k inému záveru, ako že žalobkyňa žiadny z nárokov uplatnených žalobou neprislúcha. K postupu súdu a samotnému rozsudku, ktorým súd žalobu žalobkyne na podklade takto správne a dostatočne zisteného skutkového stavu v celom rozsahu zamietol, nie je čo vytknúť. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového a právneho stavu je nepochybné, že žalobkyňa neprislúcha ani aktívna vecná legitimácia na podanie takejto žaloby. Keďže sa v konaní preukázalo, že žalobkyňa reálnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti nikdy nebola, nemohla jej de facto v súvislosti s ňou vzniknúť žiadna škoda, teda majetková ani nemajetková ujma, zároveň nemohla byť napadnutým konaním zo strany žalovanej nijako dotknutá na svojich právach (žalovaná nemohla vo vzťahu k žalobkyne porušiť žiadne zákonné ustanovenia pri vydávaní listín; žalobkyňa ako nevlastníčka nemohla byť ani účastníčkou konaní týkajúcich sa dotknutej nehnuteľnosti). Žalovaná neporušila voči žalobkyne ustanovenia žiadneho právneho predpisu, o.i. ani ustanovenie § 6 ods. 4 vyhlášky č. 31/2003 Z. z. Ak žalobkyňa z tohto dôvodu nemohla vzniknúť žiadna škoda, nemôže byť považovaná v zmysle ustanovenia § 12 a § 14 zák. č. 514/2003 ani za subjekt, ktorý by mohol sa domáhať náhrady škody a ani konštatovania porušenia právnych predpisov a pod.

Za nenáležitú považuje žalovaná námietku žalobkyne týkajúcu sa priznania náhrady trov konania v prospech žalovanej s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 2Sžo/240/2010, keďže jeho závery nie je možné aplikovať na prejednaný prípad. Žalobkyňa opomína, že žalobkyňa v prejednanom prípade nebola ukrátená na svojich právach rozhodnutím a postupom správneho orgánu a tiež nebola v prejednanom súdnom konaní úspešná, a to ani len sčasti. Z dôvodov výlučne na strane žalobkyne, ktorá podala od počiatku nedôvodnú žalobu a žalovaná v konaní mala plný úspech, preto jej prislúcha nárok na priznanie náhrady trov konania v rozsahu 100 %.

Odvolanie žalobkyne je v plnom rozsahu neopodstatnené, žalovaná navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedla, že žalovaná žiadnymi argumentmi nevyvrátila a ani účinne nespochybnila tvrdenia žalobkyne uvedené v odvolaní, zopakovala len svoj nesúhlas s nimi. Z dôvodu tejto absencie argumentov na strane žalovanej sa teda prakticky nie je k čomu vyjadriť. Ďalej uviedla, že nie je pravda, že v dôsledku namietaného nezákonného postupu a vydania predmetných nezákonných rozhodnutí A. I. mohla vzniknúť škoda výlučne len skutočnému vlastníčkovi predmetnej nehnuteľnosti, totiž prinajmenšom právo byť účastníkom predmetného konania mal ten, o koho právach sa malo konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti mohli byť rozhodnutím priamo dotknuté; ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý; ten, komu osobitný zákon takéto postavenie priznáva. Žalobkyňa v predmetnom čase bola zapísaná na príslušnom liste vlastníctva ako spoluvlastník predmetného domu, a teda A. I. v predmetnom čase mala povinnosť považovať žalobkyňu za spoluvlastníka predmetného domu, a teda aj za účastníka predmetného konania. Žalobkyňa aj ako občan Slovenskej republiky mala právo aj na to, aby každý postup a všetky rozhodnutia každého orgánu verejnej moci boli zákonné a správne. Nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že A. I. voči žalobkyne neporušila ustanovenia žiadneho predpisu. Nie je teda pravdivé ani tvrdenie žalovanej, že

žalobkyňa údajne nijako nemohla byť dotknutá na svojich právach napadnutým konaním A. I.. Najvyšší súd SR vo veci príslušného dovolania žalobkyne (sp. zn. 7Cdo/54/2021) meritórne neposudzoval správnosť a zákonnosť napadnutých rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu. Preto nijako z jeho rozhodnutia nevyplýva, že by prišiel k záveru, že žalobkyňa nie je (resp. nebola) spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti.

Ďalej Ústavou SR garantované právo na spravodlivý súdny proces je nepochybne porušené v prípade, ak súd rozhodne na základe rozsudku súdu v inej veci, ktorý je síce formálne už právoplatný, avšak bol včas a riadne napadnutý opravným prostriedkom (a to aj mimoriadnym) spôsobilým viesť k zrušeniu, resp. k zmene daného rozsudku. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 115/2020. Žalobkyňa spĺňala predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie súdnej ochrany v opravnom konaní (v konaní o ústavnej sťažnosti žalobkyne vedenej na Ústavnom súde SR pod sp. zn. Rvp 1705/2022), a preto každý všeobecný súd (teda aj Okresný súd Zvolen) musí umožniť, aby jej táto ochrana reálne a materiálne mohla byť poskytnutá. Každý všeobecný súd teda musí počkať na výsledok opravného konania a až potom môže rozhodovať vo veci, pre rozhodnutie ktorej je dôležité rozhodnutie vo veci, ktorej sa týka opravné konanie.

5. Žalovaná k vyjadreniu žalobkyne v písomnom vyjadrení uviedla, že vzhľadom k tomu, že podstata celého súdneho konania spočíva v vyriešení predbežnej otázky ne/existencie vlastníckeho práva žalobkyne k dotknutej nehnuteľnosti bola v konaní jednoznačne vyriešená a v súlade s jej záverom súd rozhodol tak, že žalobu žalobkyne zamietol, považuje žalovanú za nadbytočné vyjadrovať z tohto dôvodu k ostatnej, síce obsiahlej, ale z hľadiska merita veci irelevantnej argumentácii žalobkyne. Súd prvej inštancie dostatočne, presvedčivo a celistvo svoje zamietajúce rozhodnutie zdôvodnil, rozhodnutie netrpí takými vadami, ktoré by ho činili nesprávnym, nezákonným, či nespravodlivým. Pokiaľ žalobkyňa opiera odvoláciu argumentáciu o nové tvrdenia, či nové dôkazné prostriedky, žalovaná dodáva, že od podania žaloby zo dňa 05.11.2012 mala žalobkyňa dostatok času na preukázanie svojich tvrdení. Poukázala na ustanovenie § 366 Civilného sporového poriadku. Vychádzajúc zo záverov dokazovania, žalobkyňa sa bremeno tvrdenia ani bremeno dôkazné uniesť nepodarilo. Na doterajšiu argumentáciu žalobkyne žalovaná v priebehu konania dostatočne a zmysluplne reagovala tak, že vyvrátila tvrdenia žalobkyne, a preto v celom rozsahu odkazuje na doterajšiu konzistentnú argumentáciu, na ktorej naďalej zotráva.

6. V dôsledku odvolania podaného žalobkyňou proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch III. a IV. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Na základe podaného odvolania žalobkyňou voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa ako odvolateľka v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadala ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ustanovením § 384 ods. 2 a 3 CSP a o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinstančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariadovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v

spojení s ustanovením § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobkyne a odvolacie dôvody uvedené v jej odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

10. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k zásadným odvolacím námietkam žalobkyne uvádza:

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že u žalobkyne existuje aktívna legitímácia už z toho titulu, že bola v čase vydania predmetných listín zapísaná na príslušnom liste vlastníctva ako spoluvlastník predmetného domu a má právo na to, aby súd konštatoval porušenie jej práv a právom chránených záujmov ako aj porušenie právnych predpisov zo strany A. I. v predmetnej záležitosti, odvolací súd uvádza, že žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, túto spochybňovala so zdôvodnením, že žalobkyňa nemohla na základe darovacej zmluvy nadobudnúť spoluvlastnícke práva k predmetnej nehnuteľnosti, pretože A. B. ako darca nebol skutočným spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, keďže ani jeho predchodcovia, od ktorých odvodzuje spoluvlastnícke právo E. B. neboli jej reálnym spoluvlastníkom, ktorú otázku súd prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci rozsudkom č. k. 8C/344/2012-261 zo dňa 25.03.2015 neskúmal a práve táto okolnosť bola jedným z dôvodov pre zrušenie rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/344/2012-261 zo dňa 25.03.2015 uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/575/2015-276 zo dňa 26.10.2016, pričom podľa názoru odvolacieho súdu s prihliadnutím na predmet sporu bolo potrebné skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, a teda skúmať otázku, či žalobkyňa v čase vydania listín bola podielovou spoluvlastníčkou spornej nehnuteľnosti alebo nie. Samotný zápis s katastri nehnuteľností v prospech určitého subjektu nezabavuje skutočného vlastníka nehnuteľnosti jeho vlastníckeho práva. Z obsahu spisu mal odvolací súd jednoznačne preukázané, že žalobkyňa sa následne v inom konaní, vedenom u Okresného súdu Zvolen pod sp. zn. 17C/1/2017, domáhala v postavení žalobkyne proti žalovaným 1/ E. L., 2/ M. I., 3/ K. L., určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Domáhala sa určenia, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1 z rodinného domu postaveného na pozemku parc. registra C s parcelným číslom XXX v kat. úz. I., súpisné č. XX (ktorý mal až do vydania oznámenia č. j. XXX/XXXX zo dňa 10.11.2009 A. I., súpisné č. XX). Okresný súd Zvolen rozsudkom č. k. 17C/1/2017-233 zo dňa 11.10.2018 žalobu žalobkyne zamietol. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd, a to Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 14Co/19/2019-305 zo dňa 19.05.2020 rozsudok okresného súdu potvrdil. Na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/19/2019 zo dňa 19.05.2020 Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 7Cdo/54/2021 zo dňa 21.04.2022 dovolanie žalobkyne odmietol. Súd prvej inštancie do konania pripojil celý spis Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/1/2017, pričom je potrebné konštatovať, že práve v konaní vedenom u Okresného súdu Zvolen pod sp. zn. 17C/1/2017 sa riešila otázka, ktorá má zásadný význam aj pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní, v ktorom sa žalobkyňa domáha konštatovania nesprávneho úradného postupu A. I. pri vydávaní listiny o zrušení súpisného čísla č. j. XXX/XXXX zo dňa 10.11.2009 a oznámenia o pridelení súpisného č. j. XXX/XXXX vydaného žalovanou dňa 10.11.2009, pričom žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie opakovane navrhovala zmenu žalobného návrhu (petitu), naposledy písomným podaním zo dňa 09.03.2023 doručeným Okresnému súdu Zvolen dňa 13.03.2023, o ktorom návrhu súd prvej inštancie rozhodol na pojednávaní dňa 14.03.2023, na ktorom vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil čiastočne zmenu návrhu (viď. uznesenie na č. I. 446 až 449, zároveň tým istým uznesením rozšírenie žaloby čiastočne nepripustil. Je nepochybné, že žalobkyňa svoj nárok uplatnila z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu žalovanej – A. I. a tento nárok súd prvej inštancie aj posudzoval v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. s ohľadom v prvom rade na posúdenie vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v bode 23. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie preskúmaním veci dospel k záveru, že s prihliadnutím na predmet sporu a zistenie, že žalobkyňa napriek tomu, že bola zapísaná ako spoluvlastníčka predmetného rodinného domu, vo vzťahu ku ktorému sa domáhala konštatovania nesprávneho úradného postupu žalovanou, nebola ku dňu vydania predmetných listín, t.j. ku dňu 10.11.2009 vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie sa zoberal aj námietkou žalobkyne na poslednom pojednávaní dňa 14.03.2023, že nebolo preukázané, že by žalobkyňa nebola ku dňu vydania predmetných listín, t.j. ku dňu 10.11.2009 vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, keď súd správne okrem poukazu na rozhodovanie vo veci okresného súdu sp. zn. 17C/1/2017 poukázal

na skutočnosť, že v samotnej žalobe žalobkyne v konaní sp. zn. 17C/1/2017 sa táto domáhala určenia vlastníckeho práva na základe darovacej zmluvy, ktorá bola spísaná dňa 30.01.2008, z čoho súd prvej inštancie vyvodil správny záver, že s prihliadnutím k tej skutočnosti, že v rámci predmetných konaní bolo zistené, že vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti ku dňu 30.01.2008 na základe darovacej zmluvy nemohla byť žalobkyňa, pričom listiny vydané žalovanou, vo vzťahu ku ktorým sa žalobkyňa domáha nesprávneho úradného postupu vo forme konštatovania porušenia jednotlivých zákonov, žalobkyňa by musela tvrdiť určité skutočnosti, k týmto doložiť aj dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že žalobkyňa po dátume 30.01.2008 bola na základe zmlúv, resp. dedičského rozhodnutia, resp. iných právnych úkonov, ktorými by bolo možné nadobudnúť nehnuteľnosť účastníčkou takéhoto právneho úkonu, a že vlastníctvo jej prináležalo ku dňu 10.11.2009, teda že v tento deň bola podielovou spoluvlastníčkou predmetného domu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že takéto skutočnosti žalobkyňa nepreukázala a potom neobstojí tvrdenie žalobkyne, že bola spoluvlastníčkou predmetného domu ku dňu 10.11.2009. Odvolací súd v tomto smere tiež poukazuje na to, že neobstojí odvolacia námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie sa prejudiciálne nevysporiadal s otázkou vlastníckeho práva žalobkyne ku dňu 10.11.2009, keďže súd pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v predmetnom spore vychádzal zo zisteného skutkového stavu v konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/1/2017 berúc do úvahy rozhodnutia súdov (prvostupňový, odvolací a dovolací súd) a zároveň sa aj sám vysporiadal prejudiciálne s otázkou existencie vlastníckeho práva žalobkyne k vlastníctvu predmetného rodinného domu v polovici, čo nepochybne vyplýva aj z bodu 25. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, rovnako z bodu 23. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Keďže súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, s ktorým je v zhode aj odvolací súd, že žalobkyňa v konaní nepreukázala aktívnu vecnú legitímáciu, z horeuvedených dôvodov správne súd žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala konštatovania porušenia jej práv, právom chránených záujmov ako aj porušenia právnych predpisov, zo strany A. I. – žalovanej, zamietol. Je potrebné zdôrazniť, že súd bol povinný posudzovať otázku aktívnej vecnej legitímácie v predmetnom súdnom konaní, túto otázku posúdil správne, a preto odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku III. za vecne správny. Pokiaľ žalobkyňa namietala nezákonnosť zamietnutia návrhu žalobkyne na prerušenie súdneho konania súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 14.03.2023, odvolací súd preskúmaním veci zistil, že žalobkyňa v poradí tretím návrhom zo dňa 12.10.2022 (v spise na č.l. 425) navrhla prerušiť konanie do rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti žalobkyne vedenej na Ústavnom súde SR pod sp. zn. Rvp 1705/2022, ktorá sa týka rozhodnutí súdov vo veci sp. zn. 17C/1/2017 vedenej u Okresného súdu Zvolen, ktorým podaním žalobkyňa podala sťažnosť na Ústavný súd proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/54/2021 zo dňa 21.04.2022, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici a Okresného súdu vo Zvolene vo veci vedenej u Okresného súdu Zvolen pod sp. zn. 17C/1/2017. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v tomto súdnom konaní uznesením č.k. 8C/344/2012-348 zo dňa 14.07.2017 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17C/1/2017. Po právoplatnom skončení konania vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17C/1/2017 žalobkyňa opätovne navrhla prerušiť konanie, a to z dôvodu podania dovolania na Najvyšší súd SR, pričom súd v predmetnej veci uznesením č. k. 8C/344/2012-399 zo dňa 03.09.2020 prerušil konanie až do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní žalobkyne. Keďže Najvyšší súd SR rozhodnutím vo veci sp. zn. 7Cdo/54/2021 zo dňa 21.04.2022 dovolanie žalobkyne odmietol, odpadli dôvody prerušenia konania, a preto súd prvej inštancie ďalej vo veci konal a rozhodol. Súd správne o návrhu žalobkyne, ktorým sa domáhala opätovného prerušenia konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti žalobkyne rozhodol pri aplikácii § 162 ods. 3 CSP, a keďže dospel k záveru, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodol spolu s rozhodnutím vo veci samej, pričom odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že v čase rozhodovania súdu o návrhu žalobkyne na prerušenie konania nebolo účelné a ani potrebné prerušovať súdne konanie, keďže konanie vo veci sp. zn. 17C/1/2017 vedené u Okresného súdu Zvolen je právoplatne skončené a zároveň žalobkyňa okrem riadneho opravného prostriedku proti rozsudku okresného súdu využila aj mimoriadny opravný prostriedok, vo veci podala dovolanie na Najvyšší súd, ktorý však dovolanie žalobkyne odmietol. Teda žalobkyňa využila všetky opravné prostriedky v rámci všeobecného súdnictva, či už riadne alebo mimoriadne. Odvolací súd zároveň poukazuje, že v prípade zamietnutia návrhu na prerušenie konania súdom prvej inštancie nie je voči takémuto rozhodnutiu prípustné ani odvolanie, keď odvolanie je prípustné len v prípade, že súd prvej inštancie konanie preruší podľa § 162 ods. 1 písm. a/ alebo § 164 CSP, či už na návrh alebo bez návrhu. Keďže súd prvej inštancie návrhu na prerušenie konania nevyhovelo, odvolanie proti negatívnemu rozhodnutiu prípustné nie je. Pokiaľ v tejto súvislosti žalobkyňa poukazovala na ustanovenie § 365 ods. 2 CSP, podľa ktorého odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo

rozhodnutiu vo veci samej má vadu v ods. 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd uvádza, že ani tento odvolací dôvod v súdnej veci neexistuje, keďže neboli naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP, berúc do úvahy okolností, že proti uzneseniu, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania odvolanie nie je prípustné; okrem toho odvolací súd považuje toto rozhodnutie za vecne správne s prihliadnutím už na vyššie uvedené skutočnosti.

Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní namieta nezákonnosť postupu súdu tvrdiac, že súd prvej inštancie donútil žalobkyňu k čiastočnému späťvzatiu žaloby, odvolávajúc sa na výzvu súdu zo dňa 29.09.2022 (v spise na č.l. 424), odvolací súd oboznámený s obsahom spisu a predovšetkým s prihliadnutím na túto odvoláciu námietku s obsahom výzvy súdu prvej inštancie zo dňa 29.09.2022, ktorou súd vyzval splnomocneného zástupcu žalobkyne, aby súdu oznámili či vzhľadom na závery uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici 14Co/575/2015 – zo dňa 26.10.2016, keď je potrebné ustáliť, že žalobca je aktívne legitimovaným, t.j. či je spoluvlastníkom nehnuteľnosti a v konaní Okresného súdu Zvolen 17C/1/2017 sa preukázalo, že nie je, či žiada aby súd pokračoval v konaní alebo žalobu berie späť, odvolací súd uvádza, že túto výzvu nemožno považovať za nezákonný postup súdu prvej inštancie, ktorým by donútil žalobkyňu k čiastočnému späťvzatiu žaloby, pričom treba zdôrazniť okolnosť, že práve žalobkyňa podala žalobu, ktorou sa domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou rodinného domu, vo vzťahu ku ktorému sa domáhala určenia nesprávneho, resp. nezákonného postupu žalovaného a zároveň v tomto konaní navrhovala, s prihliadnutím na predmet konania v konaní okresného súdu 17C/1/2017 prerušenie konania. Je nepochybné, že bolo len na vôli samotnej žalovanej, či na žalobe bude trvať, resp. túto zoberie späť, resp. ju zoberie späť čiastočne. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom podaní zo dňa 22.02.2023 uviedla, že žalobkyňa je súdom donútená pristúpiť k čiastočnému späťvzatiu svojej žaloby v jej časti týkajúcej sa peňažnej náhrady za škodu vzniknutú predmetným nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím A. I., pričom splnomocnený zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 14.03.2023 na výslovnú otázku súdu s prihliadnutím na navrhovanú zmenu rozsudového návrhu žalobkyne (petitu) podaním zo dňa 09.03.2023, v ktorom podaní náhrada škody vo výške 100.000,- Eur, ktorej sa žalobkyňa domáhala uvedená nie je, uviedol na priamu otázku súdu, či v tejto časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 100.000,- Eur berie žalobu späť, odpovedal áno. Následne prítomná právna zástupkyňa žalovaného na výzvu súdu uviedla, že so späťvzatím žaloby vo výške náhrady škody o 100.000,- Eur súhlasí. Vychádzajúc z uvedeného súd potom správne vo veci náhrady škody vo výške 100.000,- Eur pri aplikácii § 145 ods. 2 CSP o čiastočnom späťvzatií žaloby rozhodol súd prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej, a to výrokom II., ktorým súd konanie o zaplatenie náhrady škody vo výške 100.000,- Eur zastavil. Odvolací súd zároveň v tejto časti zdôrazňuje, že žalobkyňa proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti, ktorou zastavil konanie (výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie) odvolanie ani nepodala, keďže z odvolania žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že podáva odvolanie v rozsahu výroku „Súd žalobu v celom rozsahu zamietá. Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania“, t.j. výroky III. a IV.

K námietke žalobkyne vo vzťahu nesprávnej interpretácii pojmu „res iudicata“ súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie, tak ako to už odvolací súd uviedol vyššie, pri rozhodovaní prihliadal aj na konanie vo veci vedeného u Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/1/2017, zároveň však aj sám vyhodnotil s prihliadnutím na vykonané dokazovanie tvrdenie žalobkyne, že ku dňu vydania listín A. I. – žalovanou, vo vzťahu ku ktorým sa domáha žalobkyňa nesprávneho, resp. nezákonného úradného postupu, žalobkyňa nebola podielovou spoluvlastníčkou predmetného domu; pokiaľ súd prvej inštancie v bode 26. uviedol existenciu tzv. prekážky res iudicata, uvádzal to vo vzťahu k návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania určitými listinami, ktoré však už boli obsahom spisu v konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/1/2017 (ktorý bol ku konaniu pripojený), s poukazom na vyriešenie otázky či žalobkyňa je, alebo nie je spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, o ktorej otázke bolo právoplatne rozhodnuté súdom v inom konaní na návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala určenia vlastníctva a tento návrh bol zamietnutý.

Pokiaľ žalobkyňa ďalej namietala nezákonnosť zmeny petitu žaloby v rozpore s návrhom a vôľou žalobkyne s poukazom, že súd v rámci rozhodovania o pripustení zmeny „petitu“ vôbec nezahrnul do navrhovaného znenia rozsudku požiadavku žalobkyne na náhradu trov konania a trov jej právneho zastúpenia, odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka žalobkyne dôvodná nie je. S prihliadnutím na ustanovenie § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Pokiaľ ďalej žalobkyňa namieta skutočnosť, že súd čiastočne na pojednávaní dňa 14.03.2023 rozšírenie žaloby v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala, že došlo k porušeniu jej práva na ochranu vlastníctva k nehnuteľnostiam tak, ako to uviedol zástupca

žalobkyne a ku konštatovaniu, že porušenie povinnosti účastníkov súdneho konania viesť všetky okolnosti podľa pravdy, že okresný súd konštatuje, že v priamej a bezprostrednej súvislosti z vyššie uvedeným nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom A. I. došlo k vzniku škody na strane A. B. – peňažnej náhrady, ktorej sa však A. B. prestala domáhať v dôsledku postupu v tomto súdnom spore, že sa považuje za okolnosti hodné osobitného zreteľa, najmä viacnásobné porušenie ústavných práv občana o úmyselné uvedenie nepravdivých tvrdení v oficiálnej listine zo strany žalovanej, ako aj orgánu verejnej moci, a že sa považuje za okolnosti hodné osobitného zreteľa, tiež vedomé a cielené poskytnutie nepravdivých informácií súdu zo strany žalovanej a jej právneho zástupcu v tomto súdnom konaní nepripustil, odvolací súd uvádza, že v zmysle § 139 CSP žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu. Možnosť žalobcu meniť žalobu však nie je absolútna a zákon ju obmedzuje najmä z dôvodov hospodárnosti. Podľa § 142 ods. 1 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 14.03.2023 čiastočne pripustil zmenu žaloby a čiastočne v rozsahu, ktorý odvolací súd špecifikoval vyššie, zmenu žaloby nepripustil, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej, aj uviedol dôvody, a to konkrétne v bode 5. odôvodnenia, pre ktoré čiastočne zmenu žaloby nepripustil. Odvolací súd uvádza, že žalobkyňou zmenené znenie žalobného návrhu v časti, v ktorej súd prvej inštancie zmenu žalobného návrhu nepripustil, je zmenou žaloby o ktorej súd prvej inštancie rozhodol uznesením na pojednávaní dňa 14.03.2023. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie prípustné nie je (§ 357 CSP a contrario), preto sa odvolací súd s námietkou ohľadom nesprávneho nepripustenia zmeny žaloby bližšie nezaoberal. Odvolací súd zdôrazňuje, že úvaha či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobkyňou požadovanou zmenou žaloby, môžu alebo nemôžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov, je výsledkom posúdenia súdu (konajúceho sudcu), preto táto úvaha patrí len súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Keďže proti rozhodnutiu súdu o nepripustení zmeny žaloby čiastočne nie je žalobkyňa oprávnená podať odvolanie a tým napadnúť správnosť úvahy súdu, odvolací súd nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy, pričom zároveň odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej na pojednávaní dňa 14.03.2023, keď v časti rozšírenia žaloby zmenu žaloby nepripustil, nemožno považovať ani za odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 2 CSP.

K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie porušil práva žalobkyne na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku, odvolací súd preskúmaním odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch III. a IV. dospel k záveru, že ani táto odvolacia námietka dôvodná nie je. Súd prvej inštancie pri odôvodnení rozhodnutia postupoval v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Súd síce nie obšírne, ale v súlade so znením ustanovenia § 220 ods. 2 jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, rovnako uviedol, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, ako vec právne posúdil. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie netrpí vadou arbitrárnosti, nepresvedčivosti, obsahuje myšlienkovú líniu, na základe ktorej súd prvej inštancie dospel k rozsudovému výroku, keď žalobu v celom rozsahu výrokom III. zamietol. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne ustálil skutkový stav a zároveň vykonal aj správne právne posúdenie, keď dospel k názoru, že žaloba žalobkyne dôvodná nie je. Súd odôvodnil náležite aj rozhodnutie o náhrade trov konania (výrok IV.).

11. S prihliadnutím už na vyššie uvedené preto odvolací súd preskúmaním veci dospel k názoru, že súd prvej inštancie vo veci žaloby žalobkyne rozhodol vecne správne, keď výrokom III. žalobu žalobkyne zamietol; z týchto dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu v odvolaní výroku III. potvrdil postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

12. Vo vzťahu k odvolaniu žalobkyne voči výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalobkyňi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške ich náhrady trov konania s prihliadnutím na odvolaciu námietku žalobkyne, keď táto v podanom odvolaní namietala nezákonnosť rozhodnutia súdu o náhrade trov konania, odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci mal za preukázané, že súd o trovách konania rozhodol postupom v zmysle § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súdu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí pri aplikácii § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže

žalobkyňa v konaní bola v celom rozsahu neúspešná, žalovaná bola v konaní úspešnou stranou sporu, súd správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, pričom zároveň vo vzťahu aj k zastaveniu konania (výrok II.) procesne zavinila žalobkyňa a pri aplikácii § 256 ods. 1 CSP je žalobkyňa povinná nahradiť protistrane trovy konania, preto výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % je vecne správny. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukázala na to, že navrhla nepriznať žalovanému náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP s poukazom na skutočnosť, že žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu v predmetnom súdnom spore vedome a cielene poskytla súdu nepravdivú informáciu o spôsobe zapísania kúpnej zmluvy zo dňa 22.09.1947 do pozemkovoknižnej vložky s cieľom uviesť súd do omylu s námietkou, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s návrhom žalobkyne na nepriznanie náhrady trov konania žalovanej. Odvolací súd uvádza, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy iba vo výnimočných prípadoch, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom zákon vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Podľa ustanovenia § 257 CSP je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti náhrady trovy konania výnimočne prihliadať. Keďže súd prvej inštancie vo vzťahu nároku na náhradu trov konania aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP je nepochybné, že pri právnom posúdení nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti pre nepriznanie trov konania. Odvolací súd preskúmaním aj závislého výroku – výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním žalobkyne dospel k názoru o vecnej správnosti rozhodnutia a preto ho v zmysle § 378 CSP potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní, ktoré iniciovala žalobkyňa, táto nebola úspešná, procesne úspešnou stranou bola žalovaná, ktorá sa v rámci odvolacieho konania k odvolaniu žalobkyne i vyjadрила. Žalovanej, ako procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní prináleží nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, a preto odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania. V zmysle § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa a ani výnimočné okolnosti (ktoré podmienky musia byť splnené kumulatívne) pre prípadnú aplikáciu § 257 CSP, ktoré ustanovenie musí mať vždy výnimočný charakter; z týchto dôvodov o trovách odvolacieho konania rozhodol pri aplikácii § 255 ods. 1 CSP.

14. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).